

Sygn. akt II KK 635/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **P. G.**

skazanego z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 1 lutego 2023 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 sierpnia 2022 r., sygn. akt IX Ka 876/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

z dnia 22 marca 2022 r., sygn. akt V K 93/21,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

P. G. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia 22 marca 2022 r., sygn. akt V K 93/21, został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i skazał go na karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2022 r., sygn. akt IX Ka 876/22, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając obrazę art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy orzeczenia, pomimo, że w sprawie zaszła okoliczność wyłączająca postępowanie w postaci przedawnienia karalności określona w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., co było konsekwencją obrazu przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 859, dalej: „k.k.s.”) poprzez jego zastosowanie do wszystkich czynów i uznanie, że czyny oskarżonego stanowiły jeden czyn ciągły, kiedy w rzeczywistości odstęp pomiędzy nimi nie był krótki, w związku z czym nie można traktować zachowania oskarżonego jako jednego czynu, a także obrazu przepisu art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. poprzez brak jego zastosowania i brak uznania, że w sprawie doszło do przedawnienia karalności czynów popełnionych przed 2 grudnia 2014 r.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w W. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron, tj. w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zauważyć na wstępie należy, że z uwagi na zaistniały w sprawie układ procesowy, będący następstwem rodzaju orzeczonej wobec skazanego kary, rozpoznaniu podlegać mogły wyłącznie zarzuty naruszenia bezwzględnych przyczyn odwoławczych o jakich mowa w art. 439 k.p.k.

Zgodnie bowiem z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. To ograniczenie – zgodnie z treścią art. 523 § 4 k.p.k. – nie dotyczy kasacji wywiezionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz odnośnie tzw. kasacji nadzwyczajnej (art. 521 k.p.k.).

Przystępując zatem do oceny skargi kasacyjnej, stwierdzić należy oczywistą bezzasadność podniesionego w niej zarzutu naruszenia art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Jak słusznie dostrzega Prokurator, obrońca w swojej skardze kasacyjnej po raz kolejny podnosi zarzut obrazy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., którą podnosił już w swojej skardze apelacyjnej.

Odnosząc się do tożsamej kwestii Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5 w sytuacji, gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat. Zgodnie zaś z treścią § 5 wskazanego przepisu prawa materialnego - jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 lub § 2 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 1 ustaje z upływem 5 lat, a przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 2 - z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu. Terminy przedawnienia liczy się od czasu popełnienia przestępstwa (art. 44 § 1 k.k.s.). Zachowanie sprawcy, czy to w formie działania, czy zaniechania, stanowi początek biegu terminów przedawnienia tylko dla przestępstw bezskutkowych (formalnych). W przypadku czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.) ostatnie zdarzenie (przestępcze zachowanie sprawcy) wyznacza początek biegu terminu przedawnienia. W odniesieniu do P. G., w tej sprawie, nie można skutecznie twierdzić o upływie terminu przedawnienia. Bieg terminu przedawnienia należy liczyć od dnia 23 stycznia 2015 r. i mijałby on dla oskarżonego w dniu 23 stycznia 2020 r., gdyby nie okoliczność, że przeciwko niemu wszczęto śledztwo w dniu 2 grudnia 2019 r., co z kolei przedłużyło upływ tego terminu o kolejne 5 lat, a zatem uprawnionym jest twierdzenie, że nie upłynął jeszcze termin przedawnienia (s. 6 - 7 uzasadnienia SO).

Skarżący, po raz kolejny, nie bacząc na argumentację Sądu *ad quem*, podejmuje polemikę z oceną dokonaną już przez Sąd odwoławczy. Okoliczność, że sądy nie podzieliły oceny obrońcy, że w sprawie doszło do przedawnienia karalności części czynów zarzucanych skazanemu, nie stanowi sama w sobie obrazy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., ani też innego rażącego naruszenia prawa, mogącego mieć wpływ na treść wyroku.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach

formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.